

Sygn. akt

III AUa 994/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **9 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **27 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 596/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 994/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R., w oparciu o art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z 14 listopada 2011 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż brak jest podstaw prawnych do przyznania wnioskodawcy dochodzonego świadczenia, bowiem w ocenie komisji lekarskiej Zakładu, zawartej w orzeczeniu z 5 stycznia 2012 r., nie jest on niezdolny do pracy.

W odwołaniu od wymienionej decyzji A. S. kwestionując stanowisko komisji lekarskiej ZUS w zakresie oceny stanu jego zdrowia podniósł,

iż stanowisko lekarzy Zakładu jest niezgodne z przedstawioną przez niego dokumentacją medyczną. Zaakcentował, że po przebyciu choroby płuc szybko się męczy, a nadto, że choruje na padaczkę, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę, miażdżycę, żylaki nóg, zapalenie żył oraz skrzywienie i zwyrodnienie kręgosłupa.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie,

z tych samych względów, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 27 czerwca 2012 r. (sygn. akt III U 596/12) oddalił wniesione przez A. S. odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca (ur. (...)), z zawodu ślusarz – spawacz, począwszy od 6 grudnia 1994 r. do 28 lutego 2002 r. był nieprzerwanie uprawniony do renty - początkowo renty inwalidzkiej III grupy, a później renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Późniejsze jego wnioski o przyznanie prawa do świadczenia (z 9 kwietnia 2003 r. i 1 czerwca 2005 r.) zostały przez organ rentowy rozpatrzone negatywnie, a zajęte przez ZUS stanowiska zostały uznane przez sąd w postępowaniu odwoławczym za prawidłowe. Z inicjującym aktualnie prowadzone postępowanie wnioskiem A. S. wystąpił 14 listopada 2011 r. W jego rozpoznaniu organ rentowy, kierując się treścią orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu

z 5 stycznia 2012 r. stwierdzającego, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, wydał zaskarżoną decyzję.

Poddając weryfikacji stanowisko komisji lekarskiej ZUS w zakresie stanu zdrowia wnioskodawcy, Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów

z zakresu chirurgii, kardiologii, neurologii i diabetologii. W łącznej opinii powołani biegli, wskazując na rozpoznane u A. S. schorzenia w postaci zespołu pozakrzepowego podudzia prawego, nadciśnienia tętniczego, cukrzycy typu II, zespołu bólowego kręgosłupa w okresie remisji objawów oraz przebytej gruźlicy płuc i padaczki

w wywiadzie, w konkluzji uznali, że stopień naruszenia sprawności organizmu z powodu rozpoznanych schorzeń nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej badanego, podkreślając, iż ewentualne zaostżenia dolegliwości mogą być leczone

w ramach krótkotrwałej niezdolności do pracy. Tym samym biegli podzielili stanowisko komisji lekarskiej zawarte w orzeczeniu z 5 stycznia 2012 r., że schorzenia te nie skutkują utratą przez wnioskodawcę zdolności do pracy.

Sąd Okręgowy uznał dowód z opinii powołanych biegłych za wiarygodny wskazując zarówno na zakres opinii jak i wiedzę opiniujących. Ta pozytywna ocena, przy braku po stronie wnioskodawcy zarzutów do jej treści, skutkowałą oddaleniem złożonego przez niego odwołania, o czym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 477¹⁴ §1 kpc.

W wywiezionej od powyższego orzeczenia apelacji, zaskarżając orzeczenie to

w całości A. S., zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez przyjęcie, że nie utracił on zdolności do pracy. W uzasadnieniu skarżący stwierdził, że występujące u niego schorzenia wymagają stałego

kontaktu z lekarzami poradni specjalistycznych, co uniemożliwia mu normalne funkcjonowanie, a w szczególności wykonywanie pracy.

W konkluzji wniósł zatem o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

Wstępnie przypomnieć należy, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem, którego wypłata jest uzależniona od spełnienia trzech podstawowych przesłanek wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wśród których jest niezdolność do pracy (całkowita lub częściowa), posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy w okresach składkowych i nieskładkowych wymienionych szczegółowo w przepisie jak i w ciągu osiemnastu miesięcy po ich ustaniu. Jednocześnie ustawodawca przewidział w ustępie 2 art. 57 ustawy, możliwość nabycia prawa do renty przez osoby całkowicie niezdolne do pracy, pod warunkiem legitymowania się przez nie odpowiednio długim okresem składkowym i nieskładkowym, wynoszący w zależności od płci ubezpieczonego odpowiednio 20 lat (dla kobiet) lub 25 lat (dla mężczyzn).

Zauważyć należy, że w celu ustalenia stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem pierwszej z wymienionych wyżej przesłanek warunkujących nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności, jej charakteru oraz stopnia, koniecznym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych. Ocena niezdolności do pracy wymaga bowiem wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada. Wyznaczeni w tym celu biegli winni legitymować się specjalizacją adekwatną do schorzeń badanego, a wydana przez nich opinia musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, tu między innymi

w orzeczeniach z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300,

z dnia 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64).

Poddając kontroli zaskarżoną decyzję organu rentowego z 20 stycznia 2011 r. wydaną w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z 5 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu przeprowadził na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawcy dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu chirurgii, kardiologii, neurologii i diabetologii. Rezultatem przeprowadzonego postępowania dowodowego – które uznać należy za wyczerpujące, było ustalenie przez tamtejszy Sąd, który podzielił konkluzje opiniujących w sprawie biegłych, iż aktualnie A. S. nie spełnia przesłanki przyznania dochodzonego świadczenia jaką jest niezdolność do pracy. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż biegli nie uznali, aby stopień nasilenia rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń powodował jego niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Sąd pierwszej instancji uznał wspomnianą opinię łączną za w pełni wiarygodny dowód. I to stanowisko należy w pełni podzielić. Omawiany dowód uwzględnia bowiem wszystkie elementy prawidłowego opiniowania. Przyjęta zatem przez Sąd Okręgowy ocena tego dowodu jest zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów o której mowa w art. 233 § 1 kpc. Dysponując tego typu dowodem Sąd nie tylko mógł, ale nawet winien oprzeć swoje rozstrzygnięcie na zaprezentowanym przez biegłych stanowisku, aby się nie narazić na zarzut dowolności ustaleń faktycznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. sygn. II UK 277/04).

W tych okolicznościach prezentowana przez wnioskodawcę odmienna ocena stanu jego zdolności do pracy musi być uznana jedynie za ocenę subiektywną nie skutkującą możliwością dokonania na jej podstawie końcowych ustaleń.

Mając na uwadze powyższe tutejszy Sąd w całości podzielił zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy w Przemyślu. Kontynuując rozważania zauważyć jednak przyjdzie, że z okoliczności sprawy wynika, iż wnioskodawca pobierał świadczenie rentowe do 28 lutego 2002 r., a po tym dniu nie

podlegał ubezpieczeniu społecznemu. Zgodnie zaś z powołaną na wstępie normą art. 57 ustawy emerytalno – rentowej, warunkiem uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest także (poza niezdolnością do pracy) wykazanie określonego ustawowo okresu ubezpieczenia jak również, że niezdolność do pracy powstała w wymienionych w ustawie okresach ubezpieczenia albo w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Stosownie natomiast do treści art. 61 powołanego aktu normatywnego prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Zatem w sytuacji wnioskodawcy tylko wykazanie powstania niezdolności do pracy przed lipcem 2003 r. skutkować mogło przyznaniem na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia rentowego. Mając zaś na uwadze, że po tej dacie toczyło się sądowe postępowanie odwoławcze w przedmiocie tego uprawnienia, w którym poddano ocenie stan zdrowia A. S. w aspekcie zdolności do pracy oraz daty jej powstania, a które zakończyło się negatywnym dla niego orzeczeniem tegoż Sądu z 6 kwietnia 2006 r. (sygn. akt: III AUa 311/06), dla przyznania dochodzonego prawa koniecznym było również wzruszenie ustaleń w tym zakresie. Podstawę wznowienia postępowania w tej sprawie stanowić z kolei mogły nowe dowody w postaci dotychczas nieznannej, a pochodzącej sprzed daty wyrokowania, dokumentacji medycznej. Takiej jednak skarżący nie przedłożył.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji, a to na podstawie art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)